

„Přál bych si, aby univerzitní komunita držela pospolu. Bez toho to stejně nepůjde,“ říká čerstvý profesor ČZU František Hnilička

16.7.2026 - | Česká zemědělská univerzita v Praze

Pane profesore, co pro vás znamená zisk nejvyššího akademického titulu a jak toto ocenění vnímáte? Profesorský titul vnímám jako završení mé celoživotní pedagogické a vědecké kariéry. Vážím si toho, že moje snaha byla odměněna tím nejvyšším titulem, jaký člověk může získat. Je to zadostiučinění nejen pro mě, ale pro celý tým, pro naši katedru, moji rodinu, všechny mé přátele a kolegy, kteří se nějak podíleli na mém vědeckém rozvoji. Je to i výsledek mé práce s kolegy v zahraničí a pedagogické práce se studentskou komunitou.

Jak tento úspěch ovlivní vaši další kariéru na univerzitě?

Na vavřínech samozřejmě neusnu. Budu pokračovat v práci, kterou jsem dělal doposud. Ve skutečnosti se toho příliš nezmění, spolupráce v rámci České republiky i v zahraničí funguje pořád stejně. Rád se stýkám s mladými lidmi a se studenty, velmi rád učím a baví mě to. Věda je taková třešnička na dortu, protože bez ní nemůžu předávat další poznatky budoucím agronomům, zootechnikům i vědcům.

Kde má vaše láska k rostlinné říši kořeny a jak se vyvíjela?

Vzhledem k tomu, že jsem kluk z vesnice, všechno tak nějak logicky vyplynulo samo od sebe. V přírodě jsme dříve trávili daleko víc času než dnešní děti. Nebyly mobilní telefony, člověk přišel ze školy a šel do lesa, na louku. Nejvíc mě ale poznamenala babička. Byla to vášnivá zahrádkářka, pěstovala spoustu rostlin a při procházkách venku dokázala krásně zaujmout. Vyprávěla mi, co tam roste, čím je to zajímavé, jestli se to dá využít třeba v lékařství nebo jinde. Můj děda zase výborně znal les a stromy. Tak asi odtud jsem vždy čerpal svoji lásku k přírodě.

Vaše profesura je logickým vyústěním systematické vědecké práce. Čeho konkrétně se váš výzkum týká?

Zpočátku jsem se zabýval fotosyntézou a příjmem vody u obilovin, což také byla má diplomová a disertační práce. Pak jsem ve výzkumném ústavu rostlinné výroby poznal bezvadného kolegu, pana inženýra Bláhu, který mě nasměroval ke stresové fyziologii se zaměřením na kořenový systém. Začali jsme na tom spolupracovat, zkoumali jsme reakce rostlin na suchu, kdy se ještě o něm moc nemluvalo. Postupně jsem po něm převzal štafetu a pokračuji v tom dodnes. Věnuji se stresové fyziologii, zkoumám, jak rostliny reagují na jakýkoliv stres nebo kombinaci stresů. Už to nejsou pouze klasické obiloviny nebo polní plodiny, ale třeba ovocné dřeviny. Ve spolupráci s kolegy ze Slovenské akademie věd, Ústavu ekologie lesa se zabýváme i lesními dřevinami nebo poškozením stromů podél silnic.

Celý rozhovor čtěte v našem online magazínu ŽIVÁ UNIVERZITA.

<https://www.czu.cz/cs/r-7229-aktuality-czu/-pral-bych-si-aby-univerzitni-komunita-drzela-pospolu-bez-to.html>